

ter, at der skal handles, men at der vilde være andre Steder i Landet, hvor man ikke vil handle saaledes. Hert ligger for det Første et Beviis for, at det ærede Medlem selv erkender, at dette Underændringsforslag ikke behøves lige overfor vor Lovgivning, saaledes som den nu er, for at bringe Domstolene til at handle paa den Maade, som han ansæer for rigtig, og som de skulde handle paa, naar Underændringsforslaget vedtoges. Men, siger han, de vilde ikke alle gjøre det; det er muligt, men lad os forsøge det, lad os ikke indføre Noget i Lovgivningen, der ligger i dens egen Natur og udvilles af dens indre Væsen, og lad os allermindst gjøre det, naar der ved Siden deraf ligger en anden Fortolkning, som efter min Mening kan være meget skadelig. Jeg frygter langt mindre for, at Domstolene skulle afholde sig fra at træde imellem det administrative Skjøn om Vedtægten, end jeg frygter for, at de skulle forsømme at undersøge, om selve Vedtægterne ere lovlige, og det fristes de ved Underændringsforslaget langt mere til, end de opfordres til det Modsatte. (H. Hage ryfter paa Hovedet!) Ja, derover ryfter det ærede Medlem paa Hovedet, men hvad der viser mig, at det dog i Grunden netop er dette, der fra een Side er ønsket at skulle være Tilfældet, er, at der stod i de Paragrapher, vi have ændret, at Vedtægterne skulde være Lov, og det ærede Medlem maa ikke tage mig ilde op, naar jeg siger, at jo mere jeg antager et Medlem ivrig for, at disse Sundhedsregler, disse Sundhedsvedtægter umiddelbart skulle faae en indgribende Betydning, desto mere frygter jeg for, at han mod sin egen Skjønsonhed og bedre Villie drives over til at nedlægge en større Betydning i dem end den, vi for Diebliffet kunne være tjent med at nedlægge deri. (H. Hage: Det er slet ikke derfor!) Vi have det ærede formelle Medlems eller paa Formaliteter holdende Medlems afgjorte Mening for, at uden dette Forslag kan der blive dømt saaledes, som Forslagsstilleren ønsker det i Henhold til Underændringsforslaget; dette maa være os tilstrækkeligt Beviis for, at han antager, at Loven i sit Væsen er saaledes, at Underændringsforslaget ikke behøves, og den Gensartethed, han vil fremkalde, behøve vi jo ikke, det see vi af selve Loven, thi den

gaaer netop ud paa at lade Lænsartetheden bestaae efter Forhold, Personer og Omstændigheder. Jeg troer derfor, at det Rigtigste er at forkaste Underændringsforslaget og give os de Færet i Vold, som deraf kunne flyde.

Ordføreren: Jeg har efter ringe Gvne stræbt at holde Realiteten ude af Forhandlingen, men det er aldeles ikke lykkedes, vi ere tværtimod komne dybere og dybere ind derpaa. Jeg troer, at dette for den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Eschers) Vedkommende beroer paa en Hufommelsesfeil, paa en Wildfarelse. Han taler bestandig om Loven, som om den gav sig ud for at være en Sundhedslov eller Sundhedsvedtægt, og hvis den førte den Titel, saa var det en Selvsølge, at den ogsaa maatte bestnere sig selv, men det er ikke en Lov herom, det er en Lov om Tilveiebringelsen af Sundhedsvedtægter; den erkender altsaa selv, at Sundhedsvedtægterne ikke eksistere, de skulle først bringes tilveie. Men, siger den ærede Rigsdagsmand, og deri giver den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Eschering) ham jo Ret, det er noget Betænkeligt at give Folk Bemyndigelse til at tilveiebringe Noget, som vi ikke vide, hvad er. — Ja, mine Herrer! dersom vi vidste, hvilke Sundhedsvedtægter der vare passende for hvert Sted i Landet, saa skulde vi ikke vedtage Formen, hvorunder de skulde gives, men saa skulde vi give en Sundhedslov. Dette gjøre vi ikke, fordi vi erkjende, at vi ikke vide, hvilke Sundhedsregler der for hvert Sted ere bedst passende eller overensstemmende med Beboernes eget Skjøn om deres Interesser og Velvære; derfor give vi kun en Form. Og hvad Fare er der nu derved? I hvis Hænder nedlægge vi denne Myndighed? Er det ikke i deres, der selv have Interesse af at befinde sig vel, og tillige Interesse af, at de fortrædiges saa lidt som mulig i deres Virksomhed, i deres borgerlige og private Liv? Deri ligger, forekommer det mig, saa stor Sikkerhed som mulig for, at der Intet bliver vedtaget, som kan være skadeligt. Hvorvidt derimod disse Vedtægter paa mange Steder ville føre til det forønskede Maal, en bedre Sundhedstilstand, det er et ganske andet